

Jak se narodila Justýna

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 22 Leden 2010 00:00 - Aktualizováno Úterý, 30 Březen 2010 07:54

Už od května jsme se na ni těšili, maminka se kulatila a my s tátou jí dávali pusy na břicho. Mamka střídavě blinkala a střídavě se ládovala, aby blinkala co nejmíň, a břicho rostlo (a nejen břicho :) a my jsme tomu břichu začali říkat Justýna. Sice mi vysvětlovali, že je v něm holčička a že se brzy narodí, ale myslím, že jsem tomu moc nevěřil, a ona nakonec jo :o).

Mamince se moc nelíbilo, jak jsem se narodil já. Jak jsme se museli vnučovat do několika porodnic a posléze si podobně nedůstojně vynucovat propuštění. A jak jsme příšněrovaní k monitoru, v oslnivém světle a na povel jednoho z bílých plášťů byli "odbaveni". Mrzelo ji, že jsem první hodiny života strávil sám, protože věděla, že jsem nevěděl, co je "sám" a co je "hodina" v životě člověka. Taky jí nepřípadalo zrovna normální, že ženy, které do porodnice přicházejí zdravé, odcházejí jako lazaři sotva schopní se v příštích dnech a týdnech o sebe a své děti postarat. A tak se dávno rozhodla, že se pro příště vynasnaží sebe a své další děti před tímto druhem péče uchránit. Do Vrchlabí i do Kadaně to máme docela daleko, máme ale štěstí, že v Praze působí několik porodních asistentek ochotných pomáhat dětem na svět v domácím prostředí. Jednu takovou dobrou duši jsme si vybrali, párkrát k ní zašli do poradny a jednou v pátek odpoledne jí zavolali, že ji večer asi budeme potřebovat.

Měl jsem zrovna narozeniny a Justýna měla termín, a tak byla maminka na třetí hodinu objednaná na monitor do Podolí, kam se zaregistrovala, kdyby bylo přece jen zapotřebí do porodnice jet. Jenomže ve dvě se to naše břicho začalo pomalinku, ale pravidelně stahovat, a zatímco já si dával odpoledního šlofíka, maminka se rozmýšlela, a nakonec jsme do Podolí nejeli, aby si ji tam nedej bože nechtěli nechat :). Jen zavolala tatínkovi, že se ta naše holka asi chystá ven, spěchat že nemusí, ale ať už se pomalu bere domů. Táta přišel v půl páté, dal si kávu a vzal mě na procházku. Máma si napustila vanu a celý náš byt provoněla levandulí. Když jsme se za hodinku vrátili, vrtěla se v ložnici, skučela a volala porodní asistentce, že si myslí, že je nejvyšší čas, aby přijela. Což asi neznělo zrovna přesvědčivě, jelikož paní beze spěchu dorazila až za další hodinu, ale jakmile si břicho poslechla a maminku vyšetřila, řekla jí, že je strašně šikovná a že už se to chýlí ke konci. Což bylo přesně to, co maminka potřebovala slyšet :o).

Já jsem si zatím omalovával a koukal na pohádky, sem tam jsem nakoukl do ložnice, co se tam děje, a pak si zase šel po svých. Tatínek tam taky sem tam nakoukl, jestli maminka něco nepotřebuje, ale moc jsme ji nerušili, ona na sebe stejně nenechala šáhnout :). Prý je to fuška, kterou musí zvládnout sama, prý je všechno v pořádku, jen to prostě setsakramentsky bolí. A další děti prý bude rodit tatínek :)). Po osmé hodině maminka zvolala, že se mimčo tlačí ven, tak jsme se kolem ní seběhli, táta ji podle rady paní asistentky podepřel v jakémisi dřepokleku a na dva stahy Justýna vykoukla a ve 20:16 vyplula ven. Byla růžová a řvala jak tur :o). Paní nakázala mamince zalehnout a položila jí tu růžovou řvoucí odměnu na břicho, dál to nešlo,

Jak se narodila Justýna

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 22 Leden 2010 00:00 - Aktualizováno Úterý, 30 Březen 2010 07:54

---

měla krátký pupečník. A tak tam ležela a odpočívala, usmívala se a hladila to ulepené, chvějící se mládě, zabalené do osušky a s čepicí přes oči, a těšila se, až pupečník dopulzuje, ustříhne se a ona si je bude moct prohlédnout. Táta se toho chirurgického úkonu s díky vzdal :). Já stál ve dveřích, ukázal na sestřičku prstem a řekl "Jé, nini" :). Stal jsem se bráškou.

Maminka si s miminem zalezla do postele a přiložila je k prsu, aby se začalo tvořit mléko a lépe se odloučila placenta; té to, potvůrce, trochu trvalo, ale nakonec si dala říct, a teprve tehdy bylo jisté, že jet do porodnice zapotřebí nebude. A tak se máma s Týnou nuchňala pod peřinou, táta ji zásoboval teplým čajem, čokoládou a banány, mně napustil vanu a porodní paní odebrala z pupečníku krev a dala se do vyplňování papírů. Já si pak zalezl k ženským do pelechu a tvrdě usnul.

Druhý den ráno přivezl táta dětskou lékařku, která Justýnu prohlédla, a zajel do nemocnice kvůli vyšetření krevní skupiny a Rh faktoru. Holka šikovná je to, zdělila po mamince nulu negativní, a tak jsme nemuseli na honem shánět partobulin ani jezdit do Podolí, aby jí měřili bilirubin kvůli žloutence. Večer nás znovu navštívila porodní paní a paní doktorka přišla ještě dvakrát, no jako dvě sudičky.

Všechno se odehrálo tak, jak mělo, samo a správně, děťátko se narodilo do své rodiny, prostě tam, kam patří. Jako by na tom nebylo nic divného, přestože je to vlastně takový zázrak.

Jáchym